

עפ"ת 4775/05/15 - סעיד ח'יר נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 4775-05-15 ח'יר נ' מדינת ישראל

בפני	כבוד השופט אמיר טובי
המערער	סעיד ח'יר
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

פסק דין

1. זהו ערעור על החלטת בית משפט השלום לתעבורה בעכו (כב' השופט א' קאופמן) בה דחה את בקשת המערער להארכת המועד להישפט בגין דו"ח תנועה מיום 3.11.2013.
2. מדובר בדו"ח שהוצא על פי תיעוד שנעשה במצלמה אלקטרונית, בגין נסיעה במהירות של 75 קמ"ש בכביש בו המהירות המרבית המותרת עומדת על 50 קמ"ש. הדו"ח נשלח למערער, הבעלים הרשום של הרכב, לכתובתו הרשומה בתיבת דואר בפקיעין. נטען כי תיבת דואר זו משמשת את בני משפחתו של המערער וכן את החברה שהוא אחד ממנהלים וחברות נוספות בבעלות המשפחה.
3. עוד טען המערער כי הדו"ח הגיע לידי פקידת הנהלת החשבונות בחברה אשר שייכה אותו לנהג הרכב במועד הרלוונטי (להלן: "הנהג"). הפקידה העבירה את הדו"ח לנהג ובקשה אותו לשלם הקנס ולהסב הדו"ח לשמו, מבלי שהביאה את הדבר לידיעת המערער. בבירור שערכה אותה פקידה עם הנהג נאמר לה כי הדו"ח שולם והוסב לשמו.
4. אלא שבחודש אוגוסט 2014 קיבל המערער זימון לקורס נהיגה מונעת. בירור שנערך גילה כי בין יתר הנקודות הרשומות לחובתו, נמנית גם העבירה נשוא הדו"ח בעניינו. משכך, עתר המערער להסבת הדו"ח לשמו של הנהג שאת פרטיו מסר למשיבה, אך בקשתו נדחתה. מכאן הבקשה שהונחה לפתחו של בית משפט קמא.
5. בהחלטתו הפנה בית משפט קמא לסעיף 229(ח') לחוק סדר הדין הפלילי וקבע כי הדין עם המשיבה וכי דין הבקשה להידחות. נאמר כי הלכה היא כי הארכת מועד לאחר תשלום, אפשרית רק כאשר לא ידע

הנמען ולא יכול היה לדעת על אודות ההליך נגדו. הטענה כי "אחת הפקידות" אלמונית ששמה לא נזכר ותצהירה לא הוגש, העבירה את הדו"ח לידי הנהג, אינה יכולה להתקבל. בית משפט קמא הוסיף כי מבעליו של רכב מצופה כי יפעל לוודא שדו"ח הנוגע לרכבו יגיע לידי. עוד הפנה בית המשפט לכך שהבקשה הוגשה רק לאחר שעל המערער הופעלה סנקציה בידי רשות הרישוי שרק אז נזעק לטעון כנגד העבירה.

6. בטרם נשמע הערעור, בקש המערער לאפשר לו הגשת ראיה בדמות תצהיר מטעם הפקידה שקיבלה לידה את הדו"ח המדובר.

7. לאחר שבחנתי את טענות הצדדים ושקלתי את מכלול הנסיבות הגעתי לכלל מסקנה כי דין הערעור להידחות.

המסגרת הנורמטיבית של הדיון מצויה בסעיף 229(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב - 1982 הקובע:

"שילם אדם את הקנס רואים אותו כאילו הודה באשמה בפני בית המשפט, הורשע ונשא את עונשו. אולם הוראות סעיף קטן זה לא יחולו על אדם ששילם את הקנס ותובע ביטל את הודעת תשלום הקנס לפי סעיף קטן (ג)".

נקבע לא אחת כי מלשון הסעיף עולה כי עם תשלום הקנס השתכללה הרשעתו של המבקש בעבירה שיוחסה לו. עוד נקבע כי עם חלוף המועד להגשת ערעור על ההרשעה לבית המשפט המחוזי, הפך פסק הדין של בית משפט השלום לתעבורה לחלוט. (ראו: רע"פ 8927/07 אבו עסב נ' מדינת ישראל (29.1.2008)).

8. הטענה כי הרכב רשום ע"ש המערער באופן פורמאלי בלבד שכן הלה נעדר רישיון נהיגה מתאים לרכב טרנזיט, הוא הרכב בו נעברה העבירה, אין בה כדי לשנות את התוצאה. נהפוך הוא, דווקא משום שהרכב הרשום על שמו של המערער אינו משמש אותו, ראוי היה שיפעל ביתר הקפדה וינחה את העובדים המועסקים תחת מרותו כי עליהם להביא לידיעתו דוחות המתקבלים בגין אותו רכב. זוהי חובתו של המערער בראש וראשונה לדאוג לכך שדוחות המתקבלים בגין אותו רכב יגיעו לידיעתו ויטופלו כמתחייב. אין הוא רשאי לסמוך על העברת הטיפול לידי פקידה העובדת תחתיו ונזעקת ליטול האחריות על עצמה.

9. העובדה שהמערער נזעק לשטוח בקשתו רק לאחר שהודע לו על התליית רישיון הנהיגה שלו אף היא עומדת לו לרועץ. לא זו בלבד אלא שהמערער נקט בהליכים בפני בית משפט קמא באיחור ניכר שכן אף לשיטתו ההודעה על אודות הקורס לנהיגה מונעת הגיעה לידי בחודש אוגוסט 2014 בעוד פנייתו לבית משפט קמא נעשתה רק בחודש מרץ 2015. איחור זה אינו מוצדק בכל קנה מידה ולא הוצג לגביו כל הסבר משכנע.

10. לפיכך, אני דוחה את הערעור.

;

ניתן היום, י"ג סיוון תשע"ה, 31 מאי 2015, בהעדר הצדדים.